

εἰς τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο μένει.
 Π.—Χαίρω ποῦ τέτοια εἶδησι σημαντικὴ μανθάνω,
 κι' ἐπίσημον ἐπίσκεψιν σκοπεύω νὰ τῆς κάνω.
 Δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτα ;
 Φ.— Μὰ κι' ἄλλα θὲς ἀκόμη ;
 Ἄγριεψαν 'στ' ἀληθινὰ κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι,
 ὄρμουν ἐδῶ, ὄρμουν ἐκεῖ, καὶ τὰ σπαθιά γυμνόνουν,
 καὶ μπαίνουν μὲς 'στὰ σπήτια μας καὶ μᾶς ξυλοφορτόνουν.
 Π.—Καὶ τοῦτο ἀριστούργημα ! Τρελλαίνομαι γιὰ ξύλο.
 Φ.—Καὶ ὁ Λομβάρδος τριγυρνᾷ μὲ ὄλο του τὸ ζῆλο
 νὰ βλέπη ποῦ μαζεύεται ἡ κάθε μία λίρα,
 κι' ἴσως μ' αὐτὸ ἔμπορίσωμε νὰ μὴν ἐλθῆ χολέρα.
 Μονάχα μὲ τὴ μυρωδιὰ σοῦ βρίσκει τὸ ψοφῆμι,
 κι' ἔτσι παντοῦ ἀπλόνεται τῆς μύτης του ἡ φήμη.
 Π.—Λαμπρὸς καὶ ἀξιέπαινος τοῦ Ὑπουργοῦ ὁ ζῆλος,
 καὶ ἀπὸ τῶρα θὰ γεννῶ ὁ πιὸ καλὸς του φίλος.
 Φ.—Τρῶνε πεπόνια μπόλικα καὶ σῦκα εἰ πολῖται,
 καὶ εἰς τὸ κράτος κίνησις πολλὴ παρατηρεῖται.
 Π.—Φθάνει νὰ ἦναι κίνησις κι' ἄς ἦναι ὅπως ὅπως,
 πρέπει σὲ κάποιον κίνησι νὰ βρίζεται ὁ τόπος.
 Φ.—Καταστροφή μὲ τῆς βροχαῖς εἰς ὅλη τὴ σταφίδα,
 καὶ κλιώ καὶ ὀδύρομαι γιὰ τὴ φτωχὴ πατρίδα.
 Π.—Ἄχ ! πᾶνε κι' ἡ σταφίδες μου καὶ ὅλα μου τὰ πλούτη !
 Φ.—Τί συμφορὰ ἀνέλπιστη γιὰ μᾶς τοὺς δηῶ καὶ τούτη !
 Π.—Θὰ σκοτωνόμουν 'στὴ στιγμὴ ἂν μοῦδιναν τουφέκι.
 Φ.—Καῖχαν καὶ δηῶ ἄνθρωποι ἀπὸ ἀστροπελέκι,
 καὶ τόσο ἐφοβήθηκα, ποῦ τῶρα δίχως ἄλλο
 μακρὸ ἀλεξικέρκυνο 'στὴν κοῦτρα μου θὰ βάλλω.
 Π.—Βλέπεις πολύτιμη ζωὴ καὶ τρέμεις μὴ τὴν χάσης.
 Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... ἐχάλασε ἡ πλάσις.
 Παντοῦ ἀρρώστιας, θάνατοι, καὶ τόση φασαρία,
 'στὴν Καλαμάτα χάνονται ἀπὸ δυσεντερία,
 κασσίδα, λέπρα, εὐλογιά, πανοῦκλα καὶ χολέρα,
 ἀπὸ νεκροῦ καὶ ζωντανοῦ βρωμᾷ ἡ ἀτμοσφαῖρα,
 κι' ἀπ' τῆς Ἰνδίας εἶρχεται εἰς τὸ 'δικό μας χῶμα
 ὁ πυρετὸς ὁ κίτρινος κι' ὁ πράσινος ἀκόμα.
 Λοιμοί, σεισμοί, κατακλισμοί σ' ὅλης τῆς γῆς τοὺς τόπους,
 ζῶα μὲ ζῶα τρώγονται καὶ ἄνθρωποι μ' ἄνθρώπους,
 καὶ τοῦ Βορῆ καὶ τοῦ Νοτῆ τραντάζουνε οἱ Πόλοι,
 μαλλιὰ κουδάρια γίνονται ἀγγέλοι καὶ διαβόλοι,
 ἡ τελευταία ἐφθάσε συντέλεια τοῦ κόσμου,
 καὶ ὅλα μαῦρα φαίνονται κι' ἀνάποδα ἐμπρὸς μου.
 Π.—Στοιχηματίζω πῶς λεπτὸ δὲν ἔχεις εἰς τὴν τσίπη,
 γι' αὐτὸ τὸν κόσμον σκοτεινὸ τὸ μάτι σου τὸν βλέπει.
 Φ.—Μὲ τούταις τῆς πληθοβροχαῖς ὁ διάβολος νὰ πάρῃ !
 κλεισθήκαμε 'στὰ σπήτια μας σὰν νᾶχουμε Γεννάρη
 ἐξω 'στοῦ Τσόχα ἐρημιά, 'στὸ Φάληρο σκοτάδι,
 καὶ ὅλοι μὲς 'στὸν καφρινὲ σκοτώνουμε τὸ βράδυ.
 Καὶ μόλις ἀρχίζω κι' ἐγὼ λιγάκι νὰ τὰ ψήνω
 μὲ τὴν γεμάτην Σιρανοῦ καὶ στίχους νὰ τῆς δίνω,
 συνέφιασε ὁ οὐρανὸς γιὰ τὴν κακὴ μου τύχη,
 καὶ 'στὰ χαμένα 'πήγανε τὸ κόρτε καὶ οἱ στίχοι.
 Π.—Βρέ δὲν κυττᾷς τὸ χαλι σου, καὶ κόρτε θὲς νὰ κάνης ;

Φ.—Μὰ πρέπει κι' ἀγαπητικὰ καμμιὰ φορὰ νὰ πιάνης.

Π.—Καὶ βίβαια κατάγεσαι ἀπὸ μεγάλο σῶϊ...
 ἀλλὰ τὸ χάρι μου θαρρῶ ἀρχίζει νὰ μὲ τρώῃ
 κι' εἰτοίμασε τὴ ράχη σου καμπόσαις νὰ σοῦ δώσω,
 ἔχω ἡμέραις, Φασουλῆ, νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Ὅρσε λοιπόν...

Φ.— Μὲ τῆς ξυλγαῖς αὐταῖς θὰ μὲ τρελλάνης.

Π.—Γιὰ νὰ σὲ μάθω πιὸ καλὰ τὸν ἐρωτα νὰ κάνης.

Τῶν ἐφημερίδων νέα φρέσκα φρέσκα καὶ σπουδαία.

Τοῦ κυρίου Ψιφινάκη γέννησε προχθὲς ἡ γάτα,
 κι' ἔκαμε γατάκια τρία, ὅλα παχουλά κι' ἀφράτα.

Ἐπανδρεύτηκε ἀλήθεια καὶ ἡ δεσποινὶς Ζαμπέτα,
 καὶ μᾶς ἔστειλε καμπόσα ἀπ' τὸν γάμο της κουφέτα.

Ἐθεάθη χθὲς τὸ βράδυ ἐν' ἀδιάντροπο κουνουπι,
 ποῦ ἐδάγκανε τὸν σβέρκο τοῦ Πρωθυπουργοῦ Τρικούπη.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐπῆγε τὸ πρῶτ' ἡμῶν πριγκηπέσσα,
 καὶ πιστεύετε ; ἐμπῆκε σ' ἓνα καφρινεῖο μῆσα.

Τὸν караγωγέα Μοῦργο, ποῦ ἐπλάκωσε ἓνα σκύλο,
 κάποιος χωροφύλαξ Σπάθας τὸν ἐσάπισε 'στὸ ξύλο.

Δὲν μᾶς ἐφθαν' ἡ ἀκρίβεια, ὅπου ἔχουν ἡ ντομάτες,
 ἀλλ' ὑπερτιμῶνται, λέγουν, καὶ τ' ἀγγούρια κι' ἡ πατάτες.

Ὁ ἀνθρακοπώλης Μπάρκας μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας
 βγάζει μιὰ ἐφημερίδα μὲ ἐπιγραφὴν «Τὸ τέρας».

'Στὰς ἐπτὰ ἀπόψε φεύγουν δηῶ βαπόρια γιὰ τὴν Τῆνο,
 ὅλοι μας ἐκεῖ νὰ πᾶμε πολὺ φρόνιμον τὸ κρίνω.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν,
 ὑπογράφομαι **Κῆφῆν**.

Παράκλησις στομαχικὴ 'στὴν Παναγιᾶ 'στὴν Τηνηακὴ.

Παναγιᾶ τῆς Τήνου, ὅπου κάθε χρόνο
 θαύματα μεγάλα κάνεις καὶ τρανά,
 ἓνα καὶ γιὰ 'μένα κάμε θαῦμα μόνο,
 καὶ θὰ σὲ λατρεύω πάντα ταπεινά.

Ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο δὲν ζητῶ νὰ ρίξης
 τὸν κλεινὸ Τρικούπη τὸν πρωθυπουργό μας,
 οὔτε τοὺς μεσίτας σοῦ ζητῶ νὰ πνίξης,
 ἓνα θαῦμα κάμε γιὰ τὸ στομάχό μας.

Παναγιᾶ, μεγάλη θὰ μᾶς ἐλθῇ πῆνα,
 δὲν θὰ τρῶμε πλέον οὔτε κἂν σαλάτα !...
 Εὐσπλαγχνίσου, Κόρη, τὴν φτωχὴ Ἀθήνα,
 κάμε νὰ ξεπέση λίγο ἡ ντομάτα.

Αὐτὰ γράφει λιγωμένος
 ἓνας κάποιος **Πεινασμένος**.